

Svajonų
ROMANAI

Balzamas

WENDY S. MARCUS

Tau reikia manęs

9,79 Lt / 2013 sausis–vasaris

Knygute.lt

Wendy S. Marcus

TAU REIKIA MANEŠ

Romanas

Versta iš Wendy S. Marcus, Once a Good Girl, 2012
© Wendy S. Marcus, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Filomena Vaitkutė, vertimas iš anglų kalbos,
2012

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė,
dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© Svajonių knygos, 2013

ISBN 978-609-406-583-5

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Ilgudusiais judesiais spustelėjusi kelis klavišus, 5E skyriaus vyriausioji slaugytoja Viktorija Forli nusiuntė kitos savaitės tvarkaraštį į slaugytojoms skirtą langelį ir išjungė kompiuterį. Šiandien iš darbo ji išeis laiku. Stumtelėjusi jau sutvarkytą stalą į vietą, ji atidžiai peržvelgė nediduką savo darbo kabinetą, norėdama įsitikinti, kad visi daiktai vietose. Prisiminus ašarotas sūnelio akis, jai suspaudė širdį.

- Kodėl aš visada būnu paskutinis pasiimamas vaikas? - paklausė vakar jos Džeikas vakarienėjant. - Mokytoja baisiausiai siunta, kai tu vėluoji.

Ji tikrai pyksta ir Viktorijai, kaip motinai, gali skirti bandomąjį laikotarpį. Pavėluos dar tris kartus, ir Džeikui teks atsisveikinti su mokykla. Ką tokiu atveju ji darys?

Viktorijai taip pat nepatiko, kad dėl paaukštinimo, kurio ji sunkiai siekė net dešimt metų, norėdama sukurti savo sūnui ateitį, atversiančią plačias, be finansinių trūkumų galimybes, dienomis jai lieka vis mažiau laiko pabūti drauge su juo. Nors iš tikrųjų taip atsitiko ne

dėl paties darbo; kaltas buvo jos nenumaldomas noras siekti tobulumo. Įrodyti, kad ji, būdama dvidešimt penkerių, yra tinkama šioms pareigoms, nes ne visi Madrino memorialinės ligoninės personalo darbuotojai tikėjo, jog tokia jauna moteris gali turėti pakankamai patirties.

Viktorija paskubomis čiupo paltą nuo kabliuko, pritvirtinto kitoje durų pusėje, ir greitai jį apsilvilko. Prieš išeidama dar kartą permetė akimis savo H formos kabinetą. Eidama link lauko durų ji traukė į save gerai pažįstamą pušimis kvepiančių dezinfekcijos priemonių aromatą ir įdėmiai nužiūrino baltas sienas ir grindis, kad įsitikintų, jog šios tikrai nepriekaištingai švarios. Pamačiusi atdarą skalbinių pintinę, užvožė jos dangtį, o dvi tuo metu nenaudojamas lašelines įstūmė į tvarkingą pagalbinę patalpą.

Vos įsukusi į koridorių, kuriame visos durys buvo pažymėtos neporiniais skaitmenimis, pamatė jį, ramiai tupintį prie 517 numeriu paženklintų durų. Tą nuolat besišeriantį, alergiją keliantį, naktipuodžius uostinėjantį medžioklinį šunį su ryškiai raudonu raiščiu ant kaklo.

Vadinasi, nepagaunamasis daktaras Kei, nepamainomas onkologinių ligonių reabilitacijos

specialistas, pagaliau teikėsi atvykti pavėlavęs į 5E skyriaus posėdį dvi valandas. Ką gi, dabar tegu *jis* laukia *jos*. Viktorija tikrai nesukubės, nes žino, kad jis vėl ims postringauti apie savo programos privalumus ir vėl – tuo nėra kiek neabejojo – stengsis išgauti iš jos pasižadėjimą paremti jį prašant leidimo vestis šunį į ligoninę.

Neišdegs.

Nors Viktorija pritarė požiūriui, kad ligoninės personalas turėtų kūrybiškai žiūrėti į vėžiu sergančių ligonių reabilitaciją ir kad tiems ligoniams, kurių imunitetas ar jie patys po chemoterapijos yra pernelyg nusilpę, nereikėtų eiti į fizinių procedūrų kabinetą – jas galėtų gauti nesikeldami iš lovos, tačiau ji niekaip negalėjo suprasti, kodėl daktaras Kei negali apsieiti be savo keturkojo padėjėjo. Viktorija praėjo pro šunį, kuris nėra nekrustelėjo, tik šiek tiek pavizgino uodega, parodydamas, kad ją pastebėjo. Ką gi. Vadinasi, lankytojams jis nepavojaingas. Ir vis dėlto. Jai nepatinka, kai jos skyriuje trinasi nehygieniški gyvūnai. Balsavimo metu ji susilaikė nuo prieštaravimo, bet tik todėl, kad tai gali būti naudinga ligoniams ir tik keturias savaites, po kurių baigsis bandomasis laikotarpis.

- Ryt ryte jau languosime svingo ritmu, - pasigirdo vyriškas balsas iš palatos. Ji krūptelėjo atpažinusi sodrų, malonų tembrą ir jo *svingo ritmu*.

Viktorijos nugara perbėgo nerimo šiurpulys. Tačiau to negali būti. Norėdama įsitikinti, ar neklysta, ji kyštelėjo galvą pro duris.

Vienos lovos kojūgalyje stovėjo vyriškis. Kadangi langų žaliuzės buvo užtrauktos, o kambaryje šviesa nedegė, ji matė tik tiek, kad jis aukštas, plačių pečių ir didelių rankų. Ilgokų jo tamsių plaukų garbanos beveik dengė ausis, o nugaroje kai kurios buvo nutįsusios iki pat chalato, koku paprastai vilkima dirbant laboratorijoje, apykaklės. Tarsi būtų pajautęs jos žvilgsnį, vyriškis atsisuko. Jam sukantis neklusnių plaukų sruoga švystelėjo aukštyn, atidengdama dalį kaktos. Kad ir ne itin tvarkingos išvaizdos, jis - nors atrodė tvirtas ir nesutramdomas - buvo dailus.

Įspūdingas. Vyriškis užklupo ją besistebeilijančią į jį.

- Viktorija? - pašaukęs ją vardu jis žengė artyn.

Tas balsas. Eisena. Dieve, apsaugok. Tik ne jis. Viktoriją tarsi kas sukaustė ir ji nepajėgė

nė krustelėti. Jam išėjus iš pritemdyto kambario į gerai apšviestą koridorių, ji pakėlė į jį akis, nes tai buvo vienintelė jos kūno dalis, kuri dar šiaip taip pajėgė judėti. Jo melsvos akys buvo tokios šviesios, kad jei nebūtų apvestos tamsiai mėlynu žiedu, būtų atrodžiusios bespalvės. Ji jomis ir žavėjosi, ir nekentė vienu metu; atpažino akis, bet ne vyriškio veidą – su kreivoka nosimi, kažkada tikriausiai sugurinta, ir tvirtais žandikauliais. Per dešinę jo antakį ėjo randas, dar vienas rėžė pusę skruosto.

Tačiau jis buvo kažkur matytas.

Kailas Karlinskis.

Viktorijos galvoje šmėkstelėjo mintis, kurios ji nespėjo užgniaužti. Kas jam nutiko per tuos devynerius metus, kuriuos praleido kažkur kitur? Ji stengėsi apie tai negalvoti. Tai neturi reikšmės, palyginti su tuo, ką jai teko išgyventi dėl jo atsainaus neatsakingumo.

– Viktorija? – vėl paklausė jis. – Ką čia veiki? – Jis pažvelgė į kortelę, prisegtą ant viršutinės laboratorinio drabužio kišenėlės ant jos krūtinės, su vardu. – Dirbi slaugytoja? – Jis patylėjo, kol suvirškino šį atradimą, ir pašaipiai primerkęs akis paklausė: – Kas nutiko? Neįkirtai mokslų Harvarde?

Jis įkirto. Ji vos susilaikė nečiupusi jam už gerklės, melai būtų jį prismaugusi. Bet susilaikė ir atsitiesė visu ūgiu, nors buvo vos metro šešiasdešimt penkių, atlošė pečius ir kilstelėjo smakrą aukštyn.

- Esu vyriausioji slaugytoja. Man priklauso 5E skyrius šiame aukšte.

- Viso 5E skyriaus kal... - Jis pakėlė aukštyn abi rankas. - Atleisk.

Neatrodė, kad būtų gailėjęsis dėl savo žodžių.

Viktorija žinojo, jog taip ją vadina kai kurie skyriaus darbuotojai. Ją ėmė pravardžiuoti ir plūstis jai girdint dar studijų metais. Vadino snobe. Pataikūne. Visa tai jos nebejaudino.

- Moterį, kuri siekia savo tikslų ir daug reikalauja iš savęs bei aplinkinių, žmonės kažkodėl linkę niekinti. - Ji mostelėjo ranka. - Aš dėl to nekalta. Tačiau būčiau dėkinga, jei tokių nešvankybių mano akivaizdoje nekalbėtum.

Jis nužvelgė ją nuo galvos iki kojų.

- Dailiai apsirengusi, kaip visada.

Kiek save pamena, tėvas, kol dar nebuvo jos palikęs, nuolat kartodavo: *Jei nori, kad tave gerbtų, atitinkamai renkis ir elkis.* Todėl nors ir neturėdama daug atliekamų pinigų, Viktorija

naršydavo po brangių drabužių išparduotuves, ieškodama žymių dizainerių gaminių, kurie tikėtų prie skrupulingai komplektuojamų drabužių, kuriuos ji būdavo priversta pirkti nuolaidas taikančiose parduotuvėse.

Viktorija pažiūrėjo į aptemptus juodus Kailo marškinėlius, išblukusius džinsus ir odinius juodus motociklininko batus.

- O tu, kaip matau, vis dar rengiesi kaip sunkvežimių ralio vairuotojas. - Vienintelis skirtumas, kad ant tų drabužių dabar vilkėjo gydytojo chalata, pažymėtą daktaro Kailo Karlinkio vardu.

Kailas - daktaras? Kvailystė! To negali būti. Kai ji, geriausia iš visų dešimtos klasės mokiinių, sutiko padėti jam mokytis, - kadangi jis buvo atsilikėlis, - didžiausias jo troškimas buvo nusičiupti kokį trečiarūšį darbelį šaldytą picą gaminančiame užmiesčio fabrikėlyje, nes už naktinę pamainą buvo mokama dviem doleriais daugiau.

- Pavėlavai, Helovynas vyko prieš du mėnesius. Kodėl nenusivelki kostiumo? - paklausė Viktorija stengdamasi kvėpuoti ramiai. Tuo metu, kai Viktorija augindama jūdviejų vaiką buvo priversta lindėti atkampiam Madrino rajone tarp piktavalių žmonių, džiūgaujančių

dėl liūdnos jos nuostabaus gyvenimo pabaigos, Kailas išvyko iš miesto ir įgyvendino jos svajonę, pavogė jos laimę.

Nusiramink, mieloji. Tai dar ne tragedija, nors tu taip manai, – tai buvo paskutiniai jo žodžiai. Tačiau jis buvo neteisus. Paauglei mergaitei, kuri kad ir neturėdama mamos gyveno be rūpesčių ir buvo įsitikinusi, jog seksas prieš vedybas yra didelė nuodėmė, prarasti nekaltybę su berniuku, kurį buvo įsimylėjusi, nors tas ir nebuvo jos vertas ir su kuriuo jos tėvas vos prieš kelias valandas buvo uždraudęs susitikti, iš tikrųjų buvo tragedija.

Visas jos gyvenimas pasikeitė per naktį. Likus dviem savaitėms iki mokyklos baigimo, Kailas Karlinskis paliko ją vieną tvarkytis su skausmingomis pasekmėmis.

– Šmaikštu. – Jis pritariamai linktelėjo galvą.
– Labai šmaikštu. Pasakyta su panieka, bet neperlenkiant. Regis, išsiugdei humoro jausmą.

– O gal tai tik pokštas? – Jis juos krėsdavo dar mokykloje. Viktorija žvilgtelėjo į šalia jo vardo išsiuvinėtas raides. DPT – departamentas. Taigi jis ne medicinos daktaras. Ir vis dėlto. Fizinės medicinos doktoratas? – Negali būti, kad turi daktaro laipsnį. – Mintis, kad jis pa-

jėgtų susikaupti ir parašyti daktaro darbą, atrodė absurdiška. – O apsimesti, jog esi gydytojas, yra bjaurus dalykas.

– Mėgsti skambius žodžius, ar ne? Tik paklauskite. Bjaurus dalykas. Bjaurus dalykas. – Jis pakartojo paraidžiui lyg rašybos konkurse. – Bjaurus. Toks dalykas tikrai peiktinas ir smerktinas. – Viktorijos nuostabai Karlas plačiai išsišiepė. – Gal nebuvo toks kvailas, kaip mane. Gal tik apsimečiau, kad galėčiau...

Atimti jai nekaltybę, kaip iškalbingai pareiškė baisiausiai šaukdamas jos įsiutęs tėvas.

– Niekada nemaniau, jog esi kvailas, Kailai. – Slapukas? Taip. Dykūnas? Be jokios abejonės. Kvailys? Tikrai ne. – Aš tave mokiau. Žinojau, kad galėjai daug pasiekti, jei pasistengtum. Bet tu nesistengei.

– Ne visai taip. Paskatintas tapdavau netgi labai stropus. – Nusišaipė jis net prisimerkdamas.

Pabučiuok mane ir pažadu, kad gerai parašysiu trigonometrijos testą. Jei įkiši liežuvį, gausiu net B įvertinimą. Ką gi, tai nebuvo teisingas mokymo būdas. Tačiau tuo metu vienintelis, kuris iš tikrųjų buvo veiksmingas.

– Beje, prisiminiau, – tarė Karlas palinkda-

mas prie Viktorijos ir įsibraudamas į asmeninę jos erdvę. – Aš tave irgi kai ko išmokiau.

Žinoma, išmokė – pakišęs ranką jai po sijonu jiems mokytis skirtame kambaryje, prirėmęs prie šlakbetonio bloko sienos treniruočių salėje ar atokioje ežero pakrantėje. Tai prisiminus ją netikėtai nutvilkė dilgčiojimas, slypintis giliai papilvėje. Viktorija stengėsi jį užgniaužti ir nekreipti dėmesio, kad nebesikamuotų. Nieka-

– Gelbėkite, – kažkur suriko moteris.

Viktorija pasuko galvą į tą pusę, iš kurios pasigirdo panikos sklidinas riksmas. Išbalusi vidutinio amžiaus moteris tamsiais plaukais išbėgo į koridorių.

– Tėvas. Jis dūsta.

Nedvejojusi nė sekundės Viktorija nuskubėjo į pagalbą. Liguistai nutukęs ligonis, ponas Šulcas, sėdėjo ant neįprastai plačios kėdės šalia savo lovos. Ji prisiminė tai, ką girdėjo per rytinius aptarimus. Amžius – septyniasdešimt dveji. Potrauminė būklė po šešių dienų didžiųjų smegenų uždegimo, vienpusis dešinės kūno pusės paralyžius, nekalba, sunkiai ryja.

– Ar galite įkvėpti, pone Šulcai?

Kaire ranka griebęs sau už kaklo jis pabandė

įkvėpti, bet pasigirdo tik spigus švokštimas.

Viktorija greit įvertino situaciją: paraudęs veidas, pila prakaitas, akys maldauja pagalbos, sunkiai gaudo orą. Stumdama šalin virš lovos pritvirtintą stalelį, ant jo pastebėjo atdarą dėžutę spalvotų ledinukų. Reikės rimtai pasikalbėti su Šulco dukra, kai viskas baigsis. Kyštelėjusi ranką jam už nugaros, ji palenkė vyriškį į priekį ir keturis kartus stipriai trinktelėjo tarp menčių.

Nieko.

- Tėti. Nemirk, tėti, - isteriškai šaukė moteris. - Privalote jį išgelbėti.

Viktorija atsistojo priešais ligonį.

- Išsižiokite, pone Šulcai.

Nieko įstrigusio gerklėje nebuvo.

- Kuo galėčiau padėti? - paklausė Kailas.

- Lovą reikėtų nustumti šalin. - Ši trukdė pasiekti ant sienos virš ligonio kabantį siurbimo aparatą. - Tada prašyčiau palydėti pono Šulco dukterį ir kitą šios palatos ligonį į poilsio kambarį. - Vaizdas, išgąsdinęs net ją, praktikujančią slaugytoją, galėjo būti dar baisesnis šeimos nariams ir palatos draugui, ypač jei baigtųsi nesėkme....